

# 1936-1967: Η ιστορία της ισπανικής αναρχικής νεολαιίστικης εφημερίδας «Ruta»

☰ Κατηγορία: Παγκόσμια Αναρχική Ιστορία



✎ Γράφτηκε από τον/την Victor Garcia



Μια σύντομη ιστορία του Victor Garcia για την καταλάνικη εφημερίδα της Ελευθεριακής Νεολαίας από την ίδρυσή της στον εμφύλιο πόλεμο μέχρι το τελευταίο της τεύχος

Στο εσωτερικό της Ισπανίας, η Ελευθεριακή Νεολαία διέθετε πάντα μια σειρά από έντυπα

όργανα, μεταξύ των οποίων το πανιβηρικό όργανο «Juventud Libre» («Ελεύθερη Νεολαία») και το όργανο της περιοχής της Καταλωνίας «Ruta» («Δρόμος»). Διαπιστώνουμε, επίσης, στις τάξεις της Νεολαίας την ίδια αύξηση της κυκλοφορίας των ελευθεριακών βιβλίων όπως και στους ενήλικες. Στο έργο του «La Ciudad de la Niebla», ο μεγάλος παρατηρητής του ισπανικού χαρακτήρα, Pio Baroja, επεσήμανε ότι όπου υπήρχαν τρεις αναρχικοί θα ιδρυόταν και μια εφημερίδα.

Η «Juventud Libre», που τον Οκτώβριο του 1936 υιοθέτησε τον τίτλο «Ruta», ιδρύθηκε πολύ πριν από την επανάσταση του Ιουλίου του 1936, όταν η Ελευθεριακή Νεολαία της Καταλωνίας αποτελούσε στην ουσία το «Πολιτιστικό και Προπαγανδιστικό Τμήμα της FAI» κάτι που την έφερε σε σύγκρουση με την Ελευθεριακή Νεολαία της υπόλοιπης Ισπανίας, και αυτό έως ότου η επανάσταση μετρούσε ήδη λίγους μήνες ζωής. Η Ελευθεριακή Νεολαία της υπόλοιπης Ισπανίας

είχε συσπειρωθεί στην FIJL (Ιβηρική Ομοσπονδία Ελευθεριακής Νεολαίας) εντελώς ανεξάρτητη από τους άλλους δύο κλάδους του ελευθεριακού κινήματος, την Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας (CNT) και την FAI (Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία) και η οποία ιδρύθηκε το 1932.

Η Ελευθεριακή Νεολαία της Καταλωνίας (J.J.LL) ήταν απρόθυμη να απομακρυνθεί από τη FAI και φάνηκε ότι αρνιόταν να εγκαταλείψει τη «φωλιά», αν και ήταν εξαιρετικά καλά εξοπλισμένη από την άποψη της εμπειρίας στον αγώνα και της προπαγάνδας για να το κάνει. Η ενότητα της ελευθεριακής νεολαίας επιτεύχθηκε τελικά γύρω από την FIJL, το ανώτατο όργανό της οποίας, η Επιτροπή Χερσονήσου, έδρευε στη Μαδρίτη. Μέχρι να επιτευχθεί αυτή η ενότητα, φυσικά, οι σελίδες της «Ruta» χρησίμευσαν για την υπεράσπιση της στάσης της Ελευθεριακής Νεολαίας της Καταλωνίας.

Αν και ο δεσμός μεταξύ των τριών κλάδων του ισπανικού ελευθεριακού κινήματος ήταν τεράστιος και αδιάσπαστος, η απόφαση της καταλάνικης Ελευθερακής Νεολαίας να διαχωριστεί αποδείχτηκε καλή, διότι κατά τη διάρκεια των τριών κρίσιμων χρόνων του εμφυλίου πολέμου (1936-1939), η Ελευθεριακή Νεολαία ήταν σε θέση να παραμείνει καθαρή από τις επαίσχυντες συνεργασίες που διέπραξαν η CNT και η FAI. Με αυτό τον τρόπο η FIJL ξεπέρασε τα χρόνια προβλήματα, όταν άλλες οργανώσεις αναρχικών εγκατέλειπαν τις αρχές τους για κοινοβουλευτικές έδρες, υπουργικούς διορισμούς ή κρατικά κυβερνητικά ή δημοτικά πόστα, και το έκανε χωρίς να διακυβεύσει τις αναρχικές της αρχές.

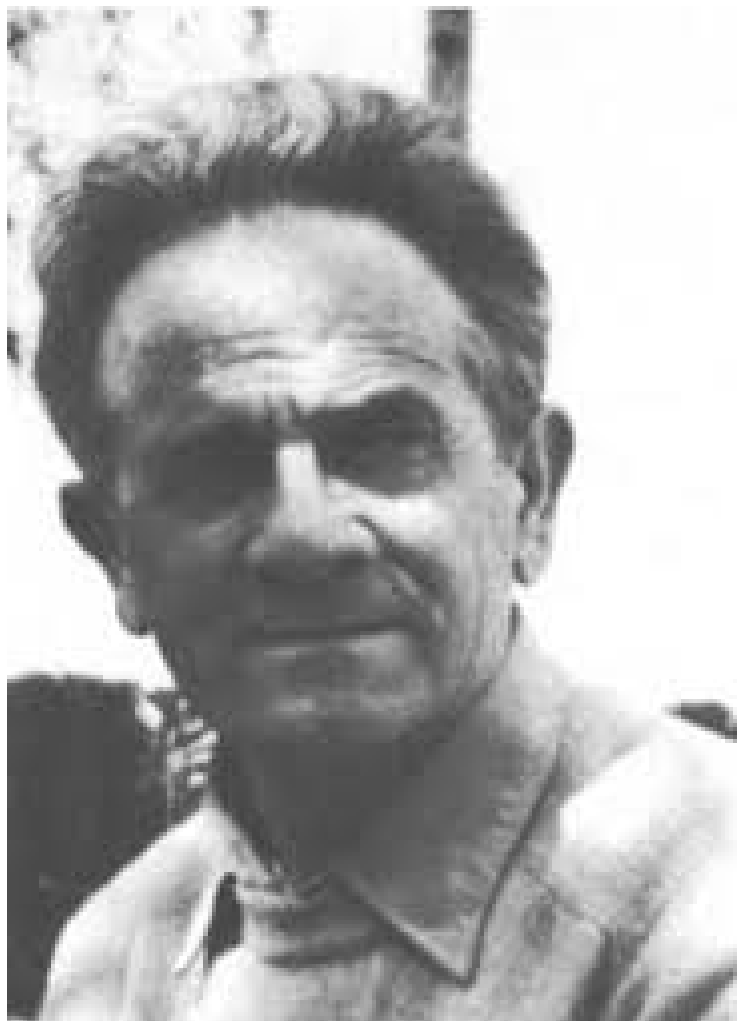
Η «Ruta» διαδραμάτισε ηγετικό ρόλο στην εκπλήρωση ενός έργου που χαρακτηριζόταν από τέτοια δυσκολία και παρά τους εξαναγκασμούς και τις απειλές από τις δύο «αδελφές» οργανώσεις, οι στήλες της δεν σταμάτησαν ποτέ

να διακηρύσσουν την πάγια θέση όλων των αναρχικών: πόλεμος σε κάθε κράτος, εξουσία, προνόμιο, πόλεμος στη θρησκεία, αλλά και το милитарισμό, κάτι που ήταν πάντα πολύ επικίνδυνο, δεδομένων των συνθηκών πολέμου που αντιμετώπιζε η Ισπανία.

Εάν η καταλάνικη Ελευθεριακή Νεολαία συνέχιζε ως το «Τμήμα Πολιτισμού και Προπαγάνδας της FAI», θα είχε λιγότερη ελευθερία έκφρασης, κάτι που θα είχε αρνητικές συνέπειες στην αφοσίωση που πάντα ήταν ίδιον των αναρχικών απόψεων.

Μέχρι τον τερματισμό του ισπανικού εμφυλίου πολέμου, η σύνταξη της «Ruta» βρισκόταν διαδοχικά στα χέρια των Fidel Miro, Jose Peirats, Manuel Peres, Santana Calero, Benito Milla και Benjamin Cano Ruiz. Ταλαντούχοι συγγραφείς όλοι τους, οι οποίοι, όπως σημειώσαμε προηγουμένως, μπορούσαν να διασφαλίσουν ότι η εφημερίδα της νεολαίας και η προσέγγισή της ήταν ασυμβίβαστη όσον αφορά την ορθότητα των

απόψεών της. Είναι περίεργο, καθώς με τα χρόνια ο Fidel Miro προσανατολίστηκε προς μια πιο χαλαρή προσέγγιση, γινόμενος μέλος της ομάδας «Zero» («Μηδέν»), η οποία ήταν πασίγνωστη για το ρεβιζιονισμό και ακόμη και τις τάσεις συνεργασίας εκ μέρους της. Ο Peirats ανέλαβε τη διεύθυνση της «Ruta» τους πρώτους μήνες του πολέμου και η στάση του, στη συνέχεια, αλλά και όπως πάντα, παρέμεινε σταθερή στην ορθότητα, χαρίζοντάς του το προσωνύμιο «piel roja» (μεταφορικά «σκληρόπετσος» ή «σκληροπυρηνικός»). Ωστόσο, το «Piel Roja» εξακολουθεί να είναι ψευδώνυμο για τους ελευθεριακούς εκείνους που δεν συνεργάστηκαν, ενώ οι μετριοπαθείς και οι υποστηρικτές της συνεργασίας είναι γνωστοί ως «rajeros carpinteros» (δρυοκολάπτες) ένας όρος που προέρχεται από το έργο του Rudolf Rocker «The Curse of Practicality». Η «Ruta» βρισκόταν από την αρχή μακριά από συμβιβασμούς - ένα μονοπάτι που δεν άλλαξε ούτε μέσα στην Ισπανία ούτε στην εξορία.



Jose Peirats

Ο Manuel Peres ανέλαβε τη διεύθυνση της «Ruta» λίγο μετά τη σχεδόν θαυματουργή απόδρασή του από τις Κανάριες Νήσους, που είχαν καταληφθεί από τις ορδές του Φράνκο. Γεννημένος τον 19ο αιώνα ήταν ο πιο ηλικιωμένος από όλους εκείνους που, τη μια ή



την άλλη στιγμή, κατάφεραν να διευθύνουν τη «Ruta».

Η παραμονή του Santana Calero στη «Ruta» ήταν εξαιρετικά σύντομη, μιας και χρειάστηκε να βρτισκεται σε συνεδριάσεις, οργανώσεις ομάδων, αλλά και στο μέτωπο, μέχρι που τελείωσε ο πόλεμος, γνωρίζοντας ηρωικό θάνατο στα χέρια του φασιστικού καθεστώτος. Ήταν ένας από τα πιο εκλεκτά μέλη της αντίστασης στην Ανδαλουσία. Η απώλεια του νεαρού αυτού Ανδαλουσιάνου έγινε αισθητή, ειδικά όσον αφορά τη ρητορική του δεινότητα.

Ο Benito Milla ήταν ένας κομψός συγγραφέας που διηύθυνε την «Ruta» για πολύ καιρό μέχρι η διεύθυνση της εφημερίδας περάσει στον Benjamin Cano Ruiz.

Ο τελευταίος από τους διευθυντές της «Ruta» στην Ισπανία, μια περίοδος που κράτησε μέχρι τις 26 Ιανουαρίου 1939, όταν οι φασίστες πήραν τη Βαρκελώνη, ήταν ο Benjamin Cano Ruiz. Την

ίδια αυτή μέρα που οι συμμορίες του Φράνκο εισέβαλαν στα νότια προάστια της Βαρκελώνης, ο Cano Ruiz έστειλε το τελικό τεύχος της «Solidaridad Obrera», οργάνου της καταλάνικης CNT, για εκτύπωση, στις εγκαταστάσεις αυτής της σημαντικής αναρχοσυνδικαλιστικής εφημερίδας στο Calle Concejo de Ciento. Σαράντα χρόνια αυτές οι εγκαταστάσεις ήταν ακόμα εκεί, αλλά είχαν μετατραπεί σε γραφεία της Solidarid Nacional των φασιστών νικητών. Ο τελευταίος διευθυντής της «Ruta» αποδείχθηκε ότι ήταν ο τελευταίος διευθυντής της «Solidaridad Obrera» κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, σε ένα είδος «defacto» σχέσης.

Καθώς η «Ruta» κατάφερε να τηρήσει την κανονική του εβδομαδιαία κυκλοφορία, στις σελίδες της παρέλεναν ήταν οι ωραιότερες στιγμές της ισπανικής αναρχικής σκέψης. Ο Felipe Alaiz είχε μια στήλη στο κάτω μέρος των κεντρικών σελίδων του εντύπου. Υπήρξε ο εκκεντρικός γιατρός Diego Ruiz, ο Higinio Noja

Ruiz, ένας συγγραφέας η δουλειά του οποίου ήταν ένα θαύμα για όλους λόγω των βαθιών και εκταταμενων γνώσεων του. Υπήρχαν οι ποιητές Elias Garcia και Fontaura καθώς και ο Cristobal Garcia, τα ίχνη του οποίου χάσαμε στην εξορία μετά από κάποιες φευγαλέες εμφανίσεις στις στήλες του στη «Ruta» στη Γαλλία και στην «Cultura Proletaria» στη Νέα Υόρκη. Να μην ξεχάσουμε την Lucia Sanchez Saornil, ιδρύτρια του φεμινιστικού κινήματος Mujeres Libres και την Soledad Estorach, ένα άλλο μέλος αυτού του κινήματος, όπως επίσης και την Carmen Quintana, τον Vicente Rodriguez Garcia (γνωστό ως Viroga) ένα άλλο ζωντανό μυαλό που έδωσε την πληρότητα των δυνάμεών του τα πρώτα χρόνια της εξορίας. Υπήρχε ο Ivar Chevik, ένας καλός Καταλανός που έκρυβε το πραγματικό του όνομα, Roig, πίσω από αυτό το σλαβόφωνο παρατσούκλι. Και υπήρχε και ο Liberto Sarrau, η κανονική στήλη του οποίου «Retractus al minuto» περιείχε βιογραφίες ονομαστών ελευθεριακών μαχητών ή εκείνων που είχαν

γλιστρήσει κάτω από αυτό που ο Sebastien Faure ονομάζεται «ολισθηρή πλαγιά». Μαζί με τον Amador Franco, ο Liberto Sarrau συνέθεσε το νεώτερο δίδυμο των συγγραφέων το έργο των οποίων εμφανίστηκε στη «Ruta».

Όπως είπαμε νωρίτερα, για ολόκληρη την επαναστατική περίοδο μεταξύ του 1936 και του 1939, η «Ruta» ήταν μια μύγα που τσιμπούσε συνεχώς τις εκτεθειμένες πλευρές του ισπανικού ελευθεριακού κινήματος, φέρνοντας στον αέρα τις αντιφάσεις στις οποίες είχε περιπέσει, μέσω της συνεργασίας του με την κυβέρνηση Largo Caballero, σε αντάλλαγμα διακοσμητικές θέσεις και τον διορισμό αναρχικών που ήταν δια βίου αντιμιλιταριστές σε στρατιωτικές θέσεις και ελευθεριακούς σε αστυνομικές, υπουργικές και κυβερνητικές θέσεις.

Σε αυτό το καθήκον, η «Ruta» είχε την υποστήριξη άλλων αναρχικών εφημερίδων, όπως οι «Ideas», «El Quijote», «El Amigo del Pueblo»,

«Acracia» και άλλων που δεν μπορώ να θυμηθώ. Η κύρια διαφορά μεταξύ των εν λόγω εντύπων και της «Ruta» ήταν ότι, δυστυχώς, τα περισσότερα από αυτά είχαν μόνο μια σποραδική ύπαρξη, ενώ η «Ruta» ήταν, με λίγες εξαιρέσεις, πιστά διαθέσιμη στους αναγνώστες της κάθε εβδομάδα όπως είχε προβλεφθεί.

## Στην εξορία

Τότε ήρθαν τα σκοτεινά χρόνια της μεγάλης παγκόσμιας σύγκρουσης όταν ολόκληρη η Ευρώπη βυθίστηκε στο μεσαιωνικό φόβο και το θάνατο. Στην Ισπανία, η καταπίεση του Φράνκο, η οποία έφτασε στο σημείο να σοκάρει ακόμη και τον κόμη Ciano, γαμπρό του Μουσολίνι (που αργότερα εκτελέστηκε σύμφωνα με τις εντολές του πεθερού του) συνέχισε να στοιχίζει τη ζωή εκατοντάδων ανθρώπων. Αυτό δεν εμπόδισε την παράνομη οργάνωση του κινήματος και έτσι έχουμε τη σύσταση της πρώτης Εθνικής Επιτροπής της CNT του Εσωτερικού, με τον

Pallarols, που αργότερα εκτελέστηκε όπως και πολλά άλλα μέλη της Συνομοσπονδίας, ως γραμματέα, ακολουθούμενος από άλλους, σε μια αδιάσπαστη γραμμή, μέχρι τη σύσταση της πρώτης «ανεκτής» Εθνικής Επιτροπής μετά το θάνατο του Φράνκο.

Εν τω μεταξύ, στην εξορία, οι ελευθεριακοί δεν αποδείχτηκαν τόσο σκληροί, όπως οι Carrillo και Camacho, και αποσύρθηκαν σε «χειμωνιάτικα ανάκτορα». Αλλά αυτό μέχρι το 1943, όταν στη γερμανοκρατούμενη Γαλλία προέκυψε η πρώτη Εθνική Επιτροπή της CNT στην εξορία. Λίγο αργότερα ανοικοδομήθηκε ως η πολυπληθέστερη αντιφρανκική οργάνωση στην εξορία, ξεπερνώντας τους σοσιαλιστές, τους δημοκράτες και, φυσικά, τους κομμουνιστές. Στο Κογκρέσο των Τοπικών Ομοσπονδιών του Ελευθεριακού Κινήματος που πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι την 1η Μαΐου 1945 και τις επόμενες ημέρες εκπροσωπήθηκαν 45.000 ελευθεριακοί αγωνιστές.

Πριν από αυτό, όπως ένας Φοίνικας που ποτέ δεν πεθαίνει και αναγεννιέται από τις στάχτες του, η «Ruta» είχε επανεμφανιστεί στη Μασσαλία. Η Ελευθεριακή Νεολαία αυτής της αρχαίας πόλης αποφάσισε να κυκλοφορήσει ένα όργανο που, όπως είχε κάνει στην Ισπανία κατά τη διάρκεια του πολέμου εκεί, να προωθήσει την κλασική επαναστατική και αντικυβερνητική γραμμή του αναρχισμού, που φάνηκε να διακυβεύεται ως αποτέλεσμα των αποφάσεων που ελήφθησαν στην «Ολομέλεια του Muret» στις 9 Οκτωβρίου 1944, στην οποία αποφασίστηκε η συνέχιση της συνεργατικής πορείας.

Ο πρώτος διευθυντής αυτής της εξόριστης «Ruta» ήταν ένας Καταλάνος ελευθεριακός, ο Francisco Botey, από τη Maresma, σταθερός στην ελευθεριακή προοπτική του, σύμφωνα με την οποία δεν υπήρχε ευκαιρία και βήμα για παρεκκλίσεις.



Benjamin Cano Ruiz

Η προπαγάνδα της «Ruta», δέχθηκε βοήθεια και από την «Impulso» από την Τουλούζη, αλλά και



την «Solidaridad Obrera» και την «El Rebelde», και οι δυο από το Παρίσι, φέρνοντας μια υγιή αντίδραση από τους αναρχικούς μαχητές, με αποτέλεσμα στο συνέδριο του Παρισιού, το Ισπανικό Κίνημα Ελευθερίας να εικυρώσει τις αρχές, τις τακτικές και τους στόχους που έδωσαν την έμπνευση της CNT από το συνέδριο της «La Comedia» το 1919.

Λίγες μέρες πριν το συνέδριο του Παρισιού στα μέσα Απριλίου, η Ελευθεριακή Νεολαία της Ισπανίας στην Εξορία πραγματοποίησε το πρώτο συνέδριό της, στην Τουλούζη, με αποτέλεσμα η «Ruta» να μεταφερθεί στην πρωτεύουσα του Languedoc, με τον Benito Milla να αναλαμβάνει τη διεύθυνση. Ήταν ένα καθήκον, το οποίο, όπως είπαμε νωρίτερα σε σχέση με τις ημέρες των εγγράφων στην Ισπανία, για τον Milla δεν ήταν κάτι ξένο.

Για αρκετά χρόνια το έντυπο διαβαζόταν και κυκλοφορούσε ευρέως. Οι στήλες υπογράφονταν

από τα καλύτερα μυαλά που διέθεταν οι μαχητές στην εξορία, από την Αγγλία, το Μεξικό, την Αργεντινή, την Αφρική, το Βέλγιο, τη Βενεζουέλα και τη Γαλλία. Για άλλη μια φορά, είχε την υποστήριξη παλιών γνωστών φυσιογνωμιών, όπως ο Felipe Alaiz, ο Jose Peirats, ο Benjamin Cano Ruiz, ο Liberto Sarrau, ο Cristobal Garcia και ο Amador Franco. Τώρα οι σελίδες της «Ruta» ανοίχτηκαν σε νέα ταλέντα όπως οι Raul Carballeira, Cristobal Parra, Moises Martin, Jose Galdo, Mejias Pena, Liberto Lucarini, Liberto Amoros. G. Germen και A. Roa, με τον Antonio Tellez ως έναν ταλαντούχο εικονογράφο. Χωρίς αυτούς η «Ruta» δεν θα ήταν αυτό που ήταν σε αυτό το στάδιο της εξορίας, αξίζοντας μια ειδική μνεία.

Όταν ο παγκόσμιος πόλεμος τελείωσε, η αφελής λογική ορισμένων ελευθεριακών τους οδήγησε να πιστέψουν ότι θα σήμαινε και το τέλος του φρανκισμού, και εκείνη τη στιγμή εκατοντάδες νέοι από το FIJL πήγαν στην Ισπανία για να

βοηθήσουν στη γέννηση μιας ελεύθερης χώρας. Ο ρόλος αυτών των νέων, πολλοί από τους οποίους δεν επέστρεψαν ποτέ, αφού έδωσαν τη ζωή τους σε μια άνιση και αυτοκτονική μάχη με τον τεράστιο καταπιεστικό μηχανισμό του Φράνκο, αποκαλύπτει το ψέμα όλων εκείνων που ισχυρίζονται ότι, ενώ ο Φράνκο ζούσε και κυβερνούσε, οι αναρχικοί είχαν αποσυρθεί στα «χειμερινά ανάκτορά» τους.

Ήταν οι ίδιοι αυτοί νέοι ήταν πίσω από την κυκλοφορία μέσα στην Ισπανία του ελευθεριακού μας Τύπου. Οι «Juventud Libre», «Tierra y Libertad», «Solidaridad Obrera» και «Ruta» εμφανίζονταν τακτικά στη Μαδρίτη και τη Βαρκελώνη. Πολλοί ελευθεριακοί είχαν τη συνεισφορά τους σε αυτή τη δραστηριότητα, αλλά ξεχωριστή ήταν μια ομάδα νέων όπως οι Juan Cazorla, Raul Carballeira (που σκοτώθηκε στο Montjuich στις 26 Ιουλίου 1948 σε μια συνάντηση με εκατοντάδες δολοφόνους που λειτουργούσαν υπό τον Qrlintela, τον επικεφαλής

των Κοινωνικών Μπριγάντων, της Guardia Civil και των «γκρίζων» ή της μυστικής αστυνομίας), Liberto Sarrau, Mejias Pena, Liber Forti και άλλοι.

Ταυτόχρονα, η «Ruta» εξακολούθησε να εκδίδεται από την Τουλούζη και κατάφερε να ξεπεράσει άλλα σημαντικά έντυπα όπως η «CNT» στην Τουλούζη και η «Solidaridad Obrera» του Παρισιού, δημοσιεύοντας αναφορές από πρώτο χέρι από την Ισπανία, από τη στήλη του Julian Fuentes, που ήταν το ψευδώνυμο ενός νεαρού ελευθεριακού-ανταποκριτή της «Ruta» στο εσωτερικό της Ισπανίας μέχρι τη στιγμή που και αυτός συνελήφθη στη Βαρκελώνη.

Το 1947, ο Jose Peirats πήγε στη Γαλλία ως εκπρόσωπος από τη Βενεζουέλα στο 2ο Συνέδριο των τοπικών Ομοσπονδιών του MLE (Ισπανικό Ελευθεριακό Κίνημα) στην Εξορία. Ενώ διέμενε στην Αμερική, η «Ruta» είχε δημοσιεύσει άρθρα του, τα οποία στη συνέχεια συλλέχθηκαν και δημοσιεύθηκαν ως «Estampas

del Exilio en America» («Πορτρέτα από την Εξορία στην Αμερική»). Οι εικονογραφήσεις της «Ruta» ήταν ατου Jesus Guillen, ο οποίος, μαζί με τον Antonio Lamolla, τον σημαντικότερο ζωγράφο και εικονογράφο της «Ruta», έκαναν φοβερή διαφορά. Ο Peirats ανέλαβε τη θέση του Γενικού Γραμματέα της Διηπειρωτικής Επιτροπής του MLJ στην Εξορία, θέση που αποδείχθηκε πρώτης τάξης βοήθεια στην ενίσχυση της Ελευθεριακής Νεολαίας και της «Ruta». Υπό την ιδιότητά του ως Γραμματέας έκανε δύο ταξίδια στην Ισπανία, γινόμενος έτσι ο πρώτος αγωνιστής που κατέλαβε μια τόσο σημαντική θέση στην οργάνωση, διακινδυνεύοντας τις παγίδες του εχθρού.

Οι δημοκρατίες έδειξαν ότι θα μπορούσαν να συνεργαστούν περίφημα και με όλη τους τη συνείδηση με έναν σύμμαχο του Χίτλερ και του Μουσολίνι που εξακολουθούσε να κυριαρχεί στη Νοτιοδυτική Ευρώπη. Επιπλέον, η Γαλλία έγινε γκωλική το 1958 και ένα από τα πρώτα βήματα

που έλαβε η γαλλική κυβέρνηση ήταν η απαγόρευση της δημοσίευσης του ισπανικού αντιφρανικού Τύπου. Η κυκλοφορία της «Ruta» διεκόπη και οι νέοι ελευθεριακοί στη Γαλλία επιχείρησαν να αντικαταστήσουν το έντυπο με την κυκλοφορία του «Neueva Senda» («Νέο Δρομολόγιο») ως εσωτερικό δελτίο με την επιλογή ενός ονόματος που προσπαθούσε να διατηρήσει κάποια σχέση με την «Ruta», αλλά το έντυπο αυτό πέθανε λίγα χρόνια αργότερα.

Σε αυτό το σημείο οι νέοι Ισπανοί ελευθεριακοί που ήσαν εξόριστοι στις ακτές της Βενεζουέλας αποφάσισαν ότι ο φοίνικας θα αναγεννιόταν για άλλη μια φορά από τις στάχτες του και έτσι άρχισε να εκδίδεται η «Ruta» από τη Βενεζουέλα. Κυκλοφόρησαν δύο δοκιμαστικά τεύχη μέχρι τις 13 Οκτωβρίου 1962, με την ευκαιρία της 53ης επετείου της εκτέλεσης του Francisco Ferrer, που κυκλοφόρησε το 1ο τεύχος.

Υπήρξαν πολλά στάδια στη ζωή της «Ruta» της Βενεζουέλας, με το πρώτο να διαρκεί από την έκδοση του πρώτου τεύχους μέχρι τον αριθμό 60 τον Οκτώβριο του 1967.

Η «Ruta» άρχισε τη νέα της ζωή, με ποικιλία θεμάτων και ένα τμήμα διατέθηκε για παρουσιάσεις βιβλίων και ιστορικά θέματα. Εκτός από τον Victor Garcia, ο οποίος κατείχε τη θέση του αρχισυντάκτη από την ίδρυσή του, στους συνεισφέροντες στην έκδοση συμπεριλαμβάνονταν διάσημοι αναρχικοί όπως οι Gaston Leval, Octavio Alberola, Benjamin Cano Ruiz, Fontaura, Jose Vallina, Carlos Zimmerman, Lone, Elgen Relgis, Marcelino Garcia, Ismale Viadiu, Munoz Cota, Cosme Paules, Vladimir Munoz, Pedro Bargallo, Felix Alvarez Ferreras, Floreal Castilla, Hermoso Plaja, Jose Peirats, Campio Carpio, Serrano Gonzalez, Solano Palacio, Panayot Chivicot, Tato Lorenzo και άλλοι.

Σε σχέση με το πρώτο στάδιο, πρέπει να αναφερθεί η συμβολή του Vicente Sierra, ενός ακούραστου εργαζόμενου, η μηχανή όφσσετ του οποίου επέτρεψε στη «Ruta» να θέσει ένα πρότυπο που σε καμία περίπτωση δεν είναι κατώτερο από μια επαγγελματική δουλειά όσον αφορά τη δύσκολη τέχνη της εκτύπωσης.

Όταν φτάνουμε στο δεύτερο στάδιο, βρίσκουμε κάθε τεύχος στο σύνολό του να περιέχει μονογραφίες με τέτοιο τρόπο ώστε πάντα να έχουμε ένα θέμα που να εξετάζεται εξαντλητικά από έναν ή δύο συγγραφείς. Λόγω της μικρής μηχανής offset που αποκτήθηκε για το σκοπό αυτό, η μορφή έχει μειωθεί σε 17cm x 24cm με 28 έως 36 σελίδες κάθε τεύχος, ανάλογα με τις απαιτήσεις του εξεταζόμενου θέματος.

Σε αυτό, το δεύτερο στάδιο, οι συνεισφέροντες ήταν επίσης εξέχοντες φυσιογνωμίες. Μπορούμε να αναφέρουμε πάλι τους Peirats, Fontaura, Victor Garcia, Alberola, Benjamin Cano Ruiz,



Floreal Castilla, ονόματα γνωστά στους αναγνώστες της «Ruta» από την πρώτη φάση. Επιπλέον νέοι όπως οι Tomas Cano Ruiz, Angel Cappelletti, Nicolas Walter, Paul Avrich, David Wieck, Jose Ribas, Francisco Olaya, Murray Bookchin, Juan Gomez Casas, Carlos M. Rama, Eduardo Vivancos, Salvador Cano Carrillo, Carlos Diaz, Floreal Castilla, Quiro Amauta...

Στο βαθμό που της επέτρεπαν τα μέσα που διέθετε, η συντακτική ομάδα πίσω από τη «Ruta» στη Βενεζουέλα δεν παραμέλησε και τις άλλες μορφές προπαγάνδας και εκτύπωνε και κυκλοφορούσε πολλά από αυτά που μπορούμε να ονομάσουμε μεγάλα έργα όπως φυλλάδια, βιβλία και ακόμη και πολύχρωμα Ημερολόγια. Μεταξύ των φυλλαδίων μπορούμε να αναφέρουμε: «Ισπανία Σήμερα», «Φράνκο και Πέμπτη Εντολή», «Κρίση ενάντια στο Φράνκο» όλα από τον Victor Garcia και «Αναρχισμός» του Κροπότκιν. Και μεταξύ των βιβλίων «Η Εργατική Διεθνής», επίσης από τον Victor Garcia.

Επιπλέον, με πρωτοβουλία της συντακτικής ομάδας κατέστη δυνατή η για δεύτερη φορά έκδοση και κυκλοφορία στα γαλλικά της «L'Encyclopedie Anarchiste», ιδέα που σε μεγάλο βαθμό βασίζεται στο έργο του Sebastien Faure. Η εργασία αυτή στο σύνολό της πραγματοποιήθηκε χάρη στην αντοχή του Vicente Sierra.

\* Η αγγλική μετάφραση του Paul Sharkey, δημοσιεύτηκε αρχικά στο «The Cienfuegos Press Anarchist Review», τεύχος 4, 1978, με τον τίτλο «Contributions to the history of anarchism "Ruta"». Σε ηλεκτρονική μορφή διατίθεται από εδώ: <http://struggle.ws/spain/ruta.html> και από εδώ: <https://libcom.org/history/1936-1967-history-spanish-anarchist-youth-paper-ruta> Μετάφραση: Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης.



Liberto  
Sarrau

κοινωνικοί αγώνες

αναρχικό κίνημα

Ισπανία,

Γαλλία

αναρχική ιστορία

αναρχισμός

Μεξικό